

Målnummer:	T453-89	Avdelning:
Domsnummer:	DT715-92	
Avgörandedatum:	1992-12-22	
Rubrik:	Fråga om försäkringsbolag i enlighet med vad som föreskrivs i 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen (1980:38) förklarat att bolaget tagit slutlig ställning till ersättningsfrågan (I och II).	
Lagrum:	39 § andra st. konsumentförsäkringslagen (1980:38)	
Rättsfall:	NJA 1992 s. 303	

REFERAT

(Jfr denna årgång s 303)I

S.C. väckte genom ansökan om stämning som inkom till Helsingborgs TR d 6 febr 1984 talan mot Försäkrings AB Holmia med yrkande att bolaget skulle åläggas att utge försäkringsersättning till honom med belopp som slutligt bestämdes till 14 000 kr. Beloppet avsåg värdet av egendom som påstods ha tillgripits eller förstörts vid ett inbrott i S.C:s bostad i Helsingborg natten mellan d 29 och d 30 okt 1978. S.C. åberopade ett avtal om hemförsäkring som han hade tecknat med bolaget d 18 sept 1978.

Bolaget bestred käromålet och gjorde i första hand gällande att S.C:s eventuella anspråk på ersättning var preskriberat enligt 39 § konsumentförsäkringslagen.

I andra hand bestred bolaget att något försäkringsfall förelåg. Det yrkade beloppet vitsordades i och för sig.

Rörande de kontakter mellan parterna som hade föregått talans väckande framgick av utredningen i målet i huvudsak följande.

S.C. gjorde d 30 okt 1978 polisanmälan om att inbrott hade ägt rum i hans bostad under natten. Anmälningen jämte en av S.C. upprättad förteckning över tillgripen och förstörd egendom överlämnades av polisen till Holmia i början av dec. Sedan S.C. av Holmia uppmanats att göra skadeanmälan på bolagets formulär ingav han en sådan d 12 febr 1979. I brev d 23 mars 1979 underrättade Holmia S.C. om att man inte tog upp hans anmälan till behandling, eftersom den hade kommit in mer än tre månader efter skadetillfället.

S.C. vände sig härefter till advokaten A.G., och mellan denne och Holmia förekom sedan en rad kontakter per brev och telefon. I nov 1979 lämnade Holmia ett förlikningserbjudande, vilket förkastades av S.C.. I ett brev till Guldstrand d 15 febr 1980 meddelade Holmia att fortsatt utredning i ärendet hade visat att det av S.C. åberopade inbrottet i verkligheten hade ägt rum natten till d 18 sept 1978, den dag då försäkringen tecknades. I brevet begärdes S.C:s kommentarer till detta påstående. Holmia polisanmälde också S.C.. Åtalsärendet avskrevs sedermera, men Holmia begärde kompletterande utredning och nytt beslut i åtalsfrågan. Sedan åtalsärendet åter avskrivits med motiveringen att brott ej styrkts och Holmia begärt överprövning av detta beslut fastställde länsåklagarmyndigheten d 22 okt 1981 beslutet att ej väcka åtal. Under hänvisning härtill förklarade sig Guldstrand i brev till Holmia d 26 febr 1982 avvakta vidare besked i saken. Till svar på detta brev meddelade Holmia i brev d 15 mars 1982 att man övervägde att begära överprövning av länsåklagarmyndighetens beslut och att man skulle återkomma med vidare meddelanden.

Den 3 sept 1982 tillställde Holmia Guldstrand ett brev av följande lydelse, undertecknat av skadeinspektören E.B., vilken handlagt ärendet hos bolaget.

Åberopande gårdagens telefonsamtal får vi härmed översända kopior av de båda kvitton som finns inlämnade i ärendet, nämligen på 8 000 kr respektive 800 kr.

Vi bilägger även faktura på 900 kr från Musik & Radiocity AB vilket belopp vi utbetalat för den TV-apparat försäkringstagaren uttagit som ersättning efter den anmälda stöldskadan.

Då vår utredning visat att försäkringen tecknats efter att skadan inträffat får vi härmed återkräva ersättning för det sistnämnda beloppet 900 kr.

Vi får även bekräfta vårt telefonmeddelande till Er 1982-07-09 att vi avstår från att begära RÅ:s prövning av länsåklagarens beslut i ärendet.

Vid vittnesförhör i TR:n uppgav E.B. bl a: Den 9 juli 1982 talade han med Guldstrands sekreterare och meddelade henne att bolaget bestämt sig för att inte begära överprövning av länsåklagarmyndighetens beslut att fastställa distriktsåklagarens beslut att inte väcka åtal mot S.C.. Han meddelade sekreteraren att försäkringsersättning inte kunde utges men att S.C. hade möjlighet att stämma Holmia. Den 3 sept 1982 avsände han brevet. Han minns ej exakt vad det i brevet angivna telefonsamtalet avsåg men utgår från att Guldstrand ringt och begärt att få tillbaka kvitton avseende "guldforemålen".

Holmia anförde i TR:n till stöd för sin preskriptionsinvändning bl a: I brevet d 15 febr 1980 har bolaget upplyst Guldstrand om att utredningen visat att inbrottet gjorts innan försäkringsavtalet tecknades. Bolagets inställning till ersättningsanspråket framgår likaså tydligt av dess brev d 3 sept 1982. Det medges nu att formuleringen kunde varit tydligare, men eftersom bolaget hela tiden korresponderade med en advokat måste kraven på information i olika hänseenden enligt konsumentförsäkringslagen kunna sänkas, då ett juridiskt ombud måste förutsättas känna till gällande lagbestämmelser. Det görs alltså gällande att bolaget senast genom brevet i sept 1982 meddelat S.C. sin slutliga ställning till ersättningsfrågan och eftersom talan i målet anhängiggjordes först i febr 1984 har S.C. på grund av 39 § konsumentförsäkringslagen förlorat sin rätt till ersättning. Bolaget brukar inte i sin verksamhet hålla helt strikt på att stadgade frister iakttagas utan en viss mindre fördröjning brukar kunna accepteras men den tid som förflutit innan S.C. väckte sin talan vid domstol är otillåtet lång.

TR:n (rådmännen Jönsson, Essen och Noltorp) meddelade dom d 7 febr 1989.

I domskälen behandlade TR:n först frågan om försäkringsfall förelåg och fann därvid vid en samlad bedömning av omständigheterna i målet att S.C. hade förebragt tillräcklig bevisning för att ett försäkringsfall förelåg på sätt han påstått.

Härefter anfördes under rubriken Preskription: Enligt det av båda parter åberopade brevet, daterat d 3 sept 1982, har bolaget uppgivit, att utredningen visat att försäkringen tecknats efter det att skadan inträffat, och återkrävt tidigare utgiven ersättning för en TV-apparat. För en jurist som ombud för försäkringstagaren måste brevets innehåll anses visa bolagets avsikt att inte betala ut någon ersättning i anledning av den av S.C. gjorda skadeanmälan och någon anledning för bolaget att särskilt underrätta Guldstrand om innehållet i 39 § konsumentförsäkringslagen har inte förelegat. Brevet måste för den skull anses ge uttryck åt bolagets slutliga ståndpunkt till S.C:s ersättningsanspråk. Då detta således preskriberats, skall käromålet ogillas.

Domslut. Käromålet lämnas utan bifall.

S.C. fullföljde talan i HovR:n över Skåne och Blekinge och yrkade bifall till sin vid TR:n förda talan.

Holmia bestred ändring

men förklarade sig numera godta att försäkringsfall förelåg.

HovR:n (hovrättslagmannen Ekstedt samt hovrättsråden Cronsioe och Ohlsson) fastställde i dom d 2 okt 1989 TR:ns dom.

Referenten, adj led Henriksson, var skiljaktig och anförde: Bolaget har i HovR:n

förklarat att det numera godtar att försäkringsfall föreligger. Fråga är därför endast om preskription inträtt. Det bör ställas stränga krav på ett meddelande som medför att en konsument efter så kort tid som sex månader är betagen sin rätt att väcka talan mot ett försäkringsbolag om rätt till försäkringsersättning. Det bör därför på ett klart och entydigt sätt framgå att försäkringsbolaget tagit slutlig ställning till ersättningsfrågan för att preskriptionstiden skall börja löpa.

Holmias brev av d 3 sept 1982 är, särskilt mot bakgrund av den omfattande korrespondens som förevarit mellan bolaget och A.G. och den långa tid som förflutit, inte tillräckligt klargörande. Jag anser att detta brev inte kan godtas som en förklaring enligt 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen. Det saknar enligt min mening i detta fall betydelse att försäkringstagaren företräts av en jurist, eftersom även en jurist är beroende av klara besked. Vad som sagts vid telefonsamtal mellan E.B. och A.G:s sekreterare är inte tillräckligt utrett.

I enlighet med det anförda anser jag således att bolaget inte förklarat att det tagit slutlig ställning till ersättningsfrågan och att preskriptionstiden därför inte börjat löpa i sept 1982. S.C:s rätt till försäkringsersättning är följaktligen inte preskriberad. På grund härav och då tvist inte råder om storleken av fordrat belopp bifaller jag hans talan.

S.C. (ombud A.G.) sökte revision och yrkade bifall till sin i HovR:n förda talan.

Holmia (ombud försäkringsjuristen B.O.) bestred ändring.

HD inhämtade yttrande från försäkringsinspektionen.

I yttrande d 5 nov 1990, beslutat av generaldirektören X., anförde inspektionen bl a: Enligt inspektionens uppfattning ligger det närmast till hands att tolka 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen så, att det meddelande som lämnas av försäkringsbolaget i uttryckliga ordalag skall ange att bolaget tagit slutlig ställning i ersättningsfrågan. Det kan tilläggas att enligt 7 § konsumentförsäkringslagen skall tillika lämnas en erinran om den preskriptionsrisk som finns.

Det av Holmia åberopade brevet är behäftat med brister i nämnda hänseenden. Det bör enligt inspektionens mening dock inte vara uteslutet att i det särskilda fallet godta ett meddelande som en förklaring enligt 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen, även om det inte i uttryckliga ordalag anger att det är fråga om bolagets slutliga inställning i ersättningsfrågan. Det måste emellertid då krävas att meddelandet i ljuset av omständigheterna klart framstår som slutbesked i ersättningsfrågan och att mottagaren måste ha insett att det är fråga om ett sådant besked. Enligt inspektionens bedömning finns starka skäl för att - som domstolen också gjort - godtaga det i målet aktuella brevet som ett sådant besked som avses i 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen.

Överdirektören T.U. avgav - med instämmande av föredraganden, byrådirektören H.P. - skiljaktigt yttrande. I detta anfördes, efter ett utförligt resonemang, att brevet d 3 sept 1982, om det hade ställts till S.C. själv, inte borde ha utgjort grund för beräkning av preskriptionstid enligt 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen. Vidare uttalades att det knappast kunde stå i överensstämmelse med syftet med §:n att konsumenten skulle försättas i ett sämre rättsläge då han företräddes av ett ombud än han annars skulle ha haft.

HD avgjorde målet efter föredragning.

Föredraganden, RevSekt Thornefors, föreslog i betänkande följande dom: Domskäl. Enligt 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen har den som i rätt tid anmält en skada till försäkringsbolaget sex månader på sig att väcka talan sedan försäkringsbolaget har förklarat att bolaget tagit slutlig ställning till ersättningsfrågan. I 7 § samma lag stadgas att om det finns risk för att rätten till ersättning går förlorad på grund av preskription skall bolaget erinra om detta skriftligen.

Som HD konstaterat i rättsfallet NJA 1992 s 303 upptar bestämmelsen i 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen inte något krav på att bolagets besked till försäkringstagaren skall ha en viss bestämd ordalydelse. Vad som krävs är ett klart besked att försäkringsgivaren inte är beredd att ompröva sin ståndpunkt. Ett sådant besked kan naturligtvis utformas på olika sätt. Det är dock angeläget

att försäkringsgivaren använder formuleringar som ansluter till lagtexten.

Av utredningen framgår att S.C. under hela skriftväxlingen med Holmia företrätts av sitt juridiska ombud. Det är därför naturligt att Holmia avfattat sina brev med utgångspunkt i att de ställts till en advokat och inte till S.C. personligen. Inte i något av breven har Holmia förklarat sig villigt att utge ersättning till S.C.. I stället har Holmia till och med gått så långt som till att polisanmäla S.C. för försäkringsbedrägeri. Det måste därför hela tiden ha stått klart för S.C. att bolagets inställning till hans krav på ersättning varit klart negativ. Visserligen innehåller inte Holmias brev av d 3 sept 1982 någon erinran enligt 7 § konsumentförsäkringslagen. Trots det får brevet, mot bakgrund av vad Holmia anfört i den tidigare skriftväxlingen, anses klart utvisa att Holmia med brevet tagit slutlig ställning till S.C:s krav på ersättning.

Med hänsyn till det anförda får Holmia anses ha formulerat meddelandet i enlighet med de krav som uppställs i 39 § konsumentförsäkringslagen. S.C:s rätt till ersättning är således preskriberad.

Domslut. HD fastställer HovR:ns domslut.

HD (JustR:n Knutsson, Lars K Beckman och Lars Å Beckman, referent) beslöt följande dom:

Domsål. Enligt 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen har den som i rätt tid anmält en skada till försäkringsbolaget alltid sex månader på sig att väcka talan sedan försäkringsbolaget har förklarat att bolaget tagit slutlig ställning till ersättningsfrågan. I 7 § samma lag stadgas att försäkringsbolaget skall i samband med skaderegleringen dels, om det inte med hänsyn till omständigheterna är obehövt, upplysa om vilka möjligheter som finns att få en tvist om ersättningen prövad, dels, om det finns risk för att rätten till ersättning går förlorad på grund av preskription, erinra om detta. Informationen skall ges skriftligen.

Bestämmelsen i 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen upptar inte något krav på att försäkringsbolagets besked till försäkringstagaren skall ha en viss bestämd ordalydelse. Vad som krävs är ett klart tillkännagivande att bolaget inte är berett att ompröva sin ståndpunkt. Ett sådant besked kan utformas på olika sätt. Det är dock angeläget att bolaget använder formuleringar som ansluter till lagtexten. (Jfr NJA 1992s303.)

Om det, när ett försäkringsbolag avböjer att utge försäkringsersättning, är oklart om denna ståndpunkt utgör bolagets slutliga ställningstagande till ersättningsfrågan, kan denna osäkerhet undanröjas genom att bolaget samtidigt lämnar sådan information om domstolsprövning och preskriptionsrisk som föreskrivs i 7 § konsumentförsäkringslagen. Underlåter försäkringsbolaget att fullgöra denna informationsskyldighet, måste stora krav ställas på tydligheten av det meddelande som innebär att bolaget har tagit slutlig ställning till ersättningsfrågan. Annars riskerar försäkringstagaren att göra en rättsförlust genom att inte väcka talan i tid.

Vad angår frågan om Holmia genom brevet d 3 sept 1982 förklarat att bolaget inte längre är berett att ompröva sin ståndpunkt anmärker HD följande.

Holmias krav har föregåtts av en långvarig skriftväxling. Under hela skriftväxlingen har Holmia visat en negativ inställning till S.C:s krav på försäkringsersättning, efter hand under påstående att hans skada inträffat innan försäkringen tecknades. Holmia har vidare i olika skeden begärt åtalsprövning av S.C:s skadeanmälan. I brevet har Holmia vidhållit att försäkringen tecknats efter skadan och under åberopande härav återkrävt ersättning som tidigare utgetts för en tv-apparat, samtidigt som kopior av de två i försäkringsärendet ingivna kvittona översänts till S.C.. Brevet avslutas med beskedet att Holmia avstår från att begära vidare överprövning av åtalsfrågan. Det innehåller inte någon erinran om möjligheten att hänskjuta frågan om försäkringsersättning till domstols prövning och inte heller någon upplysning om risken för preskription.

Brevets innehåll sammantaget ger i och för sig ett intryck av att Holmia definitivt avböjt att utge försäkringsersättning. Med hänsyn till det krav på tydlighet som i enlighet med det förut anförda måste ställas finner HD dock att Holmia inte kan anses ha genom brevet klart gett tillkänna att bolaget tagit

slutlig ställning till ersättningsfrågan. S.C. har följaktligen varit bibehållen sin rätt att väcka talan om försäkringsersättning.

På grund av det anförda och då tvist ej råder om att det föreligger ett försäkringsfall eller om storleken av den fordrade ersättningen skall S.C:s revisionstalan bifallas.

Domslut. Med ändring av HovR:ns dom förpliktar HD Försäkrings AB Holmia att till S.C. utge 14 000 kr.

JustR:n Sterzel och Nilsson var skiljaktiga och anförde: Vi anser att de två sista styckena i domskälen skall ersättas av följande:

Av brevet måste anses klart framgå att Holmia intagit den slutliga ståndpunkten att inte utge någon ersättning i försäkringsärendet. På grund härav och då S.C. väckt talan mot Holmia mer än sex månader efter det att han fått del av detta besked, är hans rätt till ersättning preskriberad. Hans talan skall alltså lämnas utan bifall.II

J.Å. väckte vid Helsingborgs TR talan mot Länsförsäkringsbolagens AB - försäkringsaktiebolag och yrkade TR:ns förklaring att han var berättigad till ersättning från bolaget för skador som hade åsamkats en honom tillhörig hos bolaget försäkrad personbil vid en trafikolycka d 4 dec 1984.

Länsförsäkringsbolagen bestred käromålet och gjorde i första hand gällande att J.Å. på grund av preskription hade förlorat sin rätt till försäkringsersättning. Till stöd för detta påstående anförde bolaget: Bolaget, som i brev d 13 dec 1985 avböjt att utge ersättning i avvaktan på polisutredning om händelsen, meddelade d 12 juli 1988 i brev sitt slutliga ställningstagande att ej lämna försäkringsersättning. Talan mot bolaget väcktes genom stämningsansökan som kom in till TR:n d 17 jan 1989. Enär det således gått mer än tre år från det att J.Å. fått kännedom om att fordringen kunde göras gällande och mer än sex månader från det att bolaget förklarat att man ej skulle ersätta skadan till dess att J.Å. väckt talan, skall käromålet ogillas.

J.Å. bestred att hans rätt till ersättning var preskriberad. Det av bolaget åberopade brevet innehöll inte något besked att slutligt beslut fattats i försäkringsfrågan utan endast ett påstående att skadan inte var ersättningsbar. Brevet kunde därför enligt J.Å. inte medföra att preskriptionstid börjat löpa. J.Å. framhöll vidare att bolaget inte hade iakttagit sin skyldighet enligt 7 § konsumentförsäkringslagen att, om det finns risk för att försäkringsersättningen skall gå förlorad på grund av preskription, skriftligen erinra om detta. Denna underlåtenhet hade enligt honom till följd att någon preskriptionstid ej börjat löpa över huvud taget. I andra hand gjorde J.Å. gällande att preskriptionstid i allt fall inte skulle räknas tidigare än från d 18 juli 1988. I brevet d 12 juli hänvisades nämligen till bilagda försäkringsvillkor, men några sådana medföljde inte brevet utan avsändes först d 18 juli.

Bolaget vidhöll att brevet d 12 juli 1988 var en förklaring om slutligt ställningstagande till ersättningsfrågan och tillade att brevet utgjorde svar på en begäran från J.Å. i ett brev d 16 dec 1987 om bolagets slutliga ställningstagande i ersättningsfrågan. Bolaget yttrade sig också över J.Å:s övriga invändningar.

Bolagets brev d 12 juli 1988 var ställt till J.Å:s ombud jur kand U.J. och hade följande lydelse:

Er klient J.Å., Perstorp

Med anledning av Ert brev den 8 juli får vi beklaga att vi inte tidigare återkommit i ärendet.

Vår juristavdelning har granskat ärendet och kommit till den uppfattningen att den samlade utredningen inte visar vare sig att tillgrepp av fortskaffningsmedel är styrkt eller att försäkringsvillkor 313 C (kopia bifogas) är uppfyllt. Vår uppfattning är således att skadan inte är ersättningsbar vare sig ur stöld- eller vagnskadeförsäkringen.

Rättsskyddsförsäkringen kan, i enlighet med villkoren för denna, anlitas i detta ärende.

Det av bolaget i målet åberopade brevet d 16 dec 1987, som var undertecknat av U.J., hänvisade till ett tidigare brev från bolaget och avslutades med följande mening: Jag avvaktar Länsförsäkringsbolagens slutliga ställningstagande i ersättningsfrågan.

På parternas begäran tog TR:n upp preskriptionsfrågan till avgörande genom mellandom.

I mellandom d 19 febr 1990 anförde TR:n (hovrättsassessorn Håkansson):

Domskaäl. Fråga i målet är närmast om det enligt 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen kvarstår en rätt för J.Å. att få ut försäkringsersättning. För detta krävs att han väckt talan mot bolaget inom sex månader räknat från det bolaget förklarat att det tagit slutlig ställning i ersättningsfrågan.

Av utredningen framgår bl a följande. Sedan J.Å. genom sitt ombud i brev d 16 dec 1987 begärt bolagets slutliga ställningstagande i ersättningsfrågan har bolaget i brev d 12 juli 1988 förklarat att skadan inte är ersättningsbar.

TR:n finner att bolaget - oavsett om J.Å. förstått skälen härför - genom detta brev tagit slutlig ställning i ersättningsfrågan. Informationsbestämmelserna i 7 § konsumentförsäkringslagen är av näringsrättslig natur och påverkar inte preskriptionstiden. J.Å. skall i enlighet med vad bolaget vitsordat anses ha väckt sin talan mot bolaget d 17 jan 1989, dvs mer än sex månader efter att bolaget tagit slutlig ställning i ersättningsfrågan. J.Å:s rätt till försäkringsersättning är därför enligt 39 § konsumentförsäkringslagen preskriberad.

Domslut. TR:n förklarar att J.Å:s fordran på försäkringsersättning är preskriberad enligt 39 § konsumentförsäkringslagen.

J.Å. fullföljde talan i HovR:n över Skåne och Blekinge och yrkade att HovR:n skulle förklara att hans fordran på försäkringsersättning inte var preskriberad.

Bolaget bestred ändring.

HovR:n (hovrättslagmannen Aspelin, hovrättsrådet Nilsson och hovrättsassessorn Lindelöf, referent) anförde i dom d 9 nov 1990: Parterna har i HovR:n utvecklat sin talan på sätt antecknats i TR:ns dom, dock med följande tillägg.

J.Å. har anfört: I normalfallet anger Länsförsäkringsbolagen och Länsförsäkringar att beskedet är slutgiltigt. Det förefaller märkligt att bolaget - med hänsyn till att sedvänja inom bolaget synes vara att det klart och tydligt anges att beskedet är slutgiltigt - hävdar att något sådant besked inte skulle krävas.

Bolaget har genmält: Påståendet om att bolaget i normal fallet anger att beskedet är slutgiltigt och att det är en sedvänja hos bolaget att så sker utgör en ny omständighet och skall därför avvisas. Icke desto mindre är påståendet felaktigt. Det ankommer på varje handläggare att själv utforma ett avböjandebrev och några särskilda instruktioner om att ordet "slutgiltigt" skall ingå finns inte. Detta kan inte heller anses vara ett krav för att preskriptionstiden skall börja löpa.

Domskaäl. HovR:n - som inte anser att vad J.Å. tillagt i HovR:n utgör en ny omständighet till stöd för hans talan - finner, lika med TR:n, att J.Å:s rätt till försäkringsersättning är preskriberad enligt 39 § konsumentförsäkringslagen.

Domslut. HovR:n fastställer TR:ns domslut.

J.Å. (ombud U.J.) sökte revision och yrkade bifall till sin i HovR:n förda talan.

Länsförsäkringsbolagen (ombud försäkringsjuristen L.B.) bestred ändring.

HD avgjorde målet efter föredragning.

Föredraganden, RevSkr Thornefors, föreslog i betänkande följande dom:
Domskaäl. Enligt 39 § 2 st - - - se under I - - - till lagtexten.

Länsförsäkringsbolagens brev d 12 juli 1988 har utgjort svar på ett brev från J.Å:s ombud i vilket denne efterfrågat Länsförsäkringsbolagens slutliga ställningstagande i ersättningsfrågan. I sitt brev har bolaget förklarat att skadan inte är ersättningsbar samt avslutningsvis upplyst J.Å. om att rättsskyddsförsäkringen kan, enligt dess villkor, tillämpas i ärendet. Trots att brevet inte innehåller en erinran enligt 7 § konsumentförsäkringslagen får brevet anses utvisa att Länsförsäkringsbolagen tagit slutlig ställning till J.Å:s krav. Det förhållandet att försäkringsvillkor som bolaget hänvisat till inte bifogats brevet föranleder inte till annan bedömning.

Då meddelandet således är formulerat i enlighet med de krav som uppställs i 39 § 2 st konsumentförsäkringslagen och J.Å. väckt talan mot Länsförsäkringsbolagen senare än sex månader från det att han fått del av bolagets meddelande är hans rätt till ersättning preskriberad.

Domslut. HD fastställer HovR:ns domslut.

HD (JustR:n Knutsson, Lars K Beckman, Sterzel, Lars Å Beckman, referent, och Nilsson) beslöt följande dom:

Domskäl. Enligt 39 § 2 st - - - se under I - - - i tid.

Länsförsäkringsbolagens brev d 12 juli 1988 har enligt Länsförsäkringsbolagen utgjort svar på ett brev d 16 dec 1987 från J.Å:s ombud i vilket denne efterfrågat Länsförsäkringsbolagens slutliga ställningstagande i ersättningsfrågan. I sitt brev har Länsförsäkringsbolagen anført att skadan inte är ersättningsbar samt har avslutningsvis upplyst om att rättsskyddsförsäkringen kan, i enlighet med dess villkor, anlitas i ärendet. Brevet får anses innebära ett klart tillkännagivande av att Länsförsäkringsbolagen tagit slutlig ställning till ersättningsfrågan. Det förhållandet att ett visst försäkringsvillkor, som bolaget sagt sig bifoga i kopia, inte medföljt brevet föranleder inte till annan bedömning.

På grund av det anförda och då J.Å. väckt talan mot Länsförsäkringsbolagen mer än sex månader efter det att han fått del av bolagets tillkännagivande är hans rätt till ersättning såsom domstolarna funnit preskriberad.

Domslut. HD fastställer HovR:ns domslut.

Sökord: Försäkringsbolag; Konsumentförsäkring; Försäkringsersättning

Litteratur:
